

dene i Vestunionen om, at Danmark skal have de samme rettigheder og ansvar som de fulde medlemmer af Vestunionen for de funktioner, der er overført til Vestunionen fra andre fora.

Det vil altså sige, at Danmark åbenbart har indgået en aftale med Vestunionen – det vil jeg godt bede ministeren komme op og bekræfte er rigtigt – om, at vi nu i virkeligheden allerede halvt er medlemmer af Vestunionen, fordi den danske regering har været nede og lave en aftale om, at vi går ind i en række af de ting, også en række af de militære ting, som foregår i Vestunionen. Uden nogen folkeafstemning, uden at spørge nogen, uden at diskutere det med nogen som helst.

Fru Charlotte Antonsen har 100 pct. ret. Det her er bare noget, der foregår. Det er bare noget, der skrider lige så stille, og uden at regeringen blander Folketinget og offentligheden og andre ind i det.

Jeg vil håbe, at udenrigsministeren vil gå op og svare på, om det virkelig kan være rigtigt, at man sidder og laver sådan nogle aftaler, som jeg altså har fået tilsendt.

Så vil jeg bare sige til hr. Steen Gade: Hvis den danske regering fastholder det udspil, den har fremlagt nu, så bliver resultatet af regeringskonferencen af en sådan karakter, at enhver må stemme nej, og derfor kan Enhedslisten allerede nu sige, at vi stemmer nej. Desværre, for vi ønskede, at regeringen skulle gøre noget andet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Keld Albrechtsens sidste løfte om at stemme nej kan næppe komme som nogen stor overraskelse for dem, der påhører denne debat.

Fru Charlotte Antonsen var meget vedholdende i sin kritik af regeringens såkaldt frygt-somme politiske linje. Meget stor foragt lyste ud af fru Charlotte Antonsen, da hun sagde, at regeringen ikke turde tale om det, det drejede sig om; man turde ikke tage fat på de ømme punkter, og man førte i det hele taget en meget forsigtig politik.

Jeg mener, der er al mulig grund til at føre en meget forsigtig politik. Hvis fru Charlotte Antonsen gransker lidt i sin hukommelse, så var det en Venstreudenrigsminister, som i 1992 fatalt fejlbedømte stemningen i den danske befolkning, og som tabte en folkeafstemning, hvis resultat vi andre skulle hjælpe ham med at reparere.

Fru Charlotte Antonsen tror åbenbart, at alle danskere i virkeligheden, når det kommer til stykket, er enige med hende. Hvis de nu gik ind i deres lønkammer og rigtig tænkte sig om og lyttede til fru Charlotte Antonsen, så var de egentlig nok enige. Men sagen er jo, at det er de ikke.

Hvis fru Charlotte Antonsen skal have ført en mere offensiv Europapolitik her i Danmark, så må hun udskifte folket. Der er ikke andet at gøre. Befolkningen vil ikke have den politik, som fru Charlotte Antonsen står for.

Det må hun hellere begynde at indse, før hun allierer sig alt for meget med hr. Keld Albrechtsen, med JuniBevægelsen, med Folkebevægelsen mod EF, med Fremskridtspartiet og med Dansk Folkeparti.

Det er den værste alliance, jeg kan se for mig, det dårligste varsel for Danmarks fremtid i EU. Det er, hvis Venstre kammer over og allierer sig med alle de bevægelser, der vil have et nej. Så skal vi se løjer ved næste folkeafstemning, og så får Venstre et ansvar, de får meget svært ved at forklare bagefter.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Peter Duetoft tog ordet for et øjeblik siden for – som jeg forstod det – at sikre historieskrivningen. Jeg kan så konstatere, at hr. Peter Duetoft efterfølgende lavede historien om. Det er jo ikke så godt, så derfor bliver jeg nødt til at minde hr. Duetoft om, at Dansk Folkeparti blev stiftet som gruppe her i Folketinget den 6. oktober 1995, og at jeg sammen med andre fra Dansk Folkeparti som repræsentanter for Dansk Folkeparti deltog i de tre møder, som regeringen indbød os til. Vi blev ikke indbudt til andre end de tre møder, og vi var til stede ved alle tre møder.

Derfor har jeg svært ved at se, hvad det er for nogle møder, der måtte være afholdt, som hr. Peter Duetoft har kendskab til, og som hr. Duetoft siger vi ikke deltog i, fordi vi jo – som det ellers rigtigt blev bemærket – har haft travlt med noget andet.

Men hr. Duetoft tager fejl, når hr. Duetoft siger, at de tre møder havde karakter af forhandlinger. Den diskussion tog vi jo også under decemberforespørgslen, og dér troede jeg egentlig vi fik det lagt på plads. Der var bred enighed om, at der ikke var tale om forhandlinger, men der var tale om, at partierne kunne fortælle regeringen, hvilken holdning man havde til forskellige spørgsmål, hvorefter man sagde tak for